

Paragraffens 1ste Stykke. Dette Stykke angaar Desinfektion af Lokalteter, i hvilke smittefarlige Personer har opholdt sig, samt visse yderligere Foranstaltninger, som kan blive at træffe med Hensyn til saadanne Lokalteter. Medens den gældende Lov af 31. Marts 1900 i de tilsvarende Bud kun omtaler „Beboelseslejligheder og Huse“, nævner Lovforslaget som undergigyne Desinfektion m. v. ogsaa andre „Lokaler“ samt „Skibsrums og Skibe“. Imod denne Udvidelse er der intet at erindre. Men det er fundet rigtigt med Hensyn til Desinfektion af samtlige disse Lokalteter at gøre en Sondring efter Hensyn til, om de smittefarlige Personer har haft et mere varigt Ophold i dem, eller Opholdet har været blot midlertidigt. I første Fald bør Desinfektion nødvendig finde Sted og foranstaltet af Epidemilægen uden særlig Bemyndigelse. I det andet Tilfælde maa det derimod bero paa Epidemikommissionens Afgørelse, om overhovedet en Desinfektion bør finde Sted. De Foranstaltninger udover Desinfektionen, som Epidemikommission finder det nødvendigt at paabyde, saasom Beboeres eller Brugerens Flytning, Lukning af Lokalerne m. v. og den dertil knyttede Erstatningsret for dem, der derved lider Tab, bør ligeledes omfatte samtlige de omhandlede Lokalteter, saasom Fabriksbygninger uden Beboelse og deres Benyttere (Arbejdsgivere og Arbejdere). Det viste sig nødvendigt eller hensigtsmæssigt af de nævnte Hensyn at foretage flere Ændringer i det paagældende Stykkes Affattelse, og det er derfor foretrukket at foreslaa en samlet ændret Affattelse.

§ 17, 2det Stykke, som angaar Afhjælp af den Kilde til Smittes Udbredelse, der skyldes slette Afføbsforhold m. m., er nyt i Forhold til den gældende Lov; mod Lovforslagets herom givne Regler findes der i og for sig intet at erindre. Men Epidemikommissionens Beføjelse til her at gribe ind kan kun strække sig til Foranstaltninger, der er nødvendige til foreløbig Afhjælp af Faren. Den endelige Ordning tilkommer andre Myndigheder.

For at fremhæve den foreløbige Karakter af disse Epidemikommissionens Foranstaltninger er Ændringsforslaget Nr. 15 stillet.

Ved Ændringsforslag Nr. 16 til § 19 og Nr. 19 til § 22 er Erstatningsretten for den, der lider Tab ved de for den almene Sundheds Skyld truffne Foranstaltninger, foreslaaet udvidet noget udover de i Lovforslaget dragne Grænser, men dog ikke videre, end hvad den rette Gennemførelse af Lovforslagets Principper tilsiger. I Forbindelse hermed staar Ændringsforslag Nr. 29 til § 32. Der er vel Grund til at lade Tvistemaalet om Erstatningens Størrelse afgøre udenfor Domstolene paa den i Lovforslaget angivne Maade, men ikke til at afskære den skadelidende fra at faa prøvet ved Domstolene, om han har Ret til en Erstatning, der helt nægtes ham.

Med Hensyn til de i § 25, 1ste og 2det Stykke, omhandlede Forhold har der i Udvalget været Stemning for at give Epidemikommissionen Ret til ogsaa i Tilfælde, hvor Sygdommen ikke er taget under offentlig Behandling, at anvende den i Lovforslagets § 14 hjemlede Isolering af smittefarlige Personer og eventuelt til at paabyde disse indlagte paa Sygehus, saa at denne Ret ikke blot skulde kunne anvendes i det særlige i § 27 i Slutningen omtalte Tilfælde, men gøres almindelig. Ved i Tide at gøre saadan Anvendelse af § 14 vilde det blive muligt at forebygge den „større Udbredelse“, som efter § 6, 2det Stykke, vilde gøre det nødvendigt at gribe til den med betydelige Udgifter og følelige Ulemper i større Kredse forbundne offentlige Behandling af Sygdommen. Justitsministeren har imidlertid indtrængende fraraadet en saa vid Anvendelse af § 14, se den som Bilag B. trykte Skrivelse af 25. Marts 1915. Udvalget har ment at burde bøje sig herfor med særligt Hensyn til det betænkelige i at anvende Tvang til eventuel Indlæggelse paa Sygehus, naar og saa længe Sygdommen holder sig indenfor Hjemmet, uden at true med større Udbredelse. Ønsker det paagældende Hjem selv Indlæggelsen paa Sygehus, er der ved § 28 i vid Udstrækning hjemlet Adgang